

יעקב שרת / האישה מן המאדים

בגין ישנו!

זה לא נכון שבגין איננו. אומנם לפעמים נדמה שהוא איננו, אבל עובדה — פה ושם הוא מופיע, פה ושם הוא גם מדבר. אומרים, שפה ושם הוא גם מחליט.

ואז דעו לכם, אזרחים יקרים, שבימים טרופים אלה, כשחשרת-עבים מתקדדת סביבנו מחוץ, ומבית נחשוף בשרנו היהודי לחיתוך — יש לנו ראש-ממשלה. מנחם בגין ולא אחר. יש כזה. וזאת הבעייה.

געוואלד!

איכפת לי בכלל, איך ייגמר חוק הפלות? הלא אם זה יקרה לבתי, לא ימצא לה בשוק הגיניקולוגים מנתח מהימן?

ובכל זאת איכפת לי. איכפת מאד.

„רוצחים!“ „רוצחי עוברים!“ הם אומרים.

ואני אומר לכם: „אתם הרוצחים!“

מי שהופך אשה, המגדדת מתוך רחמה ריקמה, או עוקרת ממנו עובר שלא ראה אור-עולם, שהוא גוף הקשור בגופה ואין לו חיות בלעדיה, לרוצחת — הוא הרוצח. כן, רוצח נפש אשה בישראל.

מי שטוען בשם מישהו או משהו, כי עובר-בבטן-אמו אינו שייך לה, אלא שייך לחברה, היכן-כה לחוקק חוקים הקובעים את שייכותו לה, לחברה, בעודו בבטן, עד כדי כך שהפסקת התפתחותו פירושה רצח — הוא הרוצח. הוא רוצח את קדושת הפרטיות.

גרוע מזה. מי שאוסר על שימוש באמצעי-מניעה, ומונע מתוך הכרה הפצת מידע על קיומם ועל אופן הפעלתם — הוא הוא הרוצח, הוא המסייע הראשון ב„עבירה“.

אתה מקשיב ואיך מסוגל להאמין למה שמשי-פיעים עלינו דוברי גוש-חומיינים: תיכונן מישי-פחה? לא. אמצעי מניעה? לא. וגם הפלות לא?

דרך אגב, בהפלות זה ייגמר? נניח ששטרי גוש-חומיינים יאתרו במחשב הסודי שלהם כל אשה הרה, כל גיניקולוג, ויכלאו כל מפיל וכל מפילה, זה יהיה הכל?

האמנם לא אסרה תורתנו הקדושה לשחת זרע ארצה? עד מתי, אני שואל, יכול העם היהודי להרשות לעצמו ביזבוז משחית שכזה של זרע יהודי? אמנם, מן הניסיון הפרטי שלי אני יכול לגלות לכם, שבניגוד למסופר בבראשית על הח' אונן, לי — לא קרה כלום. אבל זה לא משנה את העובדה של היות החטא הזה רווח בכל שדרות האוכל-לוסיה, וכדי ביזיון, ביזבוז ופצף!

את התורה אי-אפשר להחזיק בשני קצוות! החוק אוסר להפיל? יאסור החוק גם לאונן.

כן, אנחנו נגיע גם לזה, ומעניין מה תעשה אז הכנסת.

מדינת (אגודת)

ישראל

קודם דופקים על השולחן, אחר-כך מפילים תחת השולחן.

נוסח ישראל

נוסח ישראל

הרצח הזה באפקה העלה אותי על פסים פסי-כוסוציולוגיים.

יש רצח ויש רצח. זאת אומרת כל רצח הוא רצח, על זה אין ויכוח, אבל יש רצח שמתבשל בתה-הכרה, ויש רצח שמתבשל בהכרה. רוב מעשי-הרצח שמקורם בתה-הכרה נשארים שם. אני מודה ומתוודה, שבאחת ממגירות מוחי מונחת רשימה של מוצאים לזרוע (באפריקה הם עושים זאת קצת אחרת — תוקעים סיכות בבובות דמויות-אויב), ולפעמים אני תוקע בהם סיכות ברשימות שלי; זה בערך אותו דבר, אם כי אפשר שהאפריקאים מתוחכמים יותר ועזי-פורקן יותר. אבל העיקר הוא שרצח ממש, מהסוג התת-

הכרתי — הרצח הספונטאני — המתבצע לרוב בתוך חוג מישפחתי או חמולתי, הוא רצח בלתי-נמנע (שכן מי יחזנו מראש?), ואני משער ששיעורו בחברה נהיה נתונה אינו משתנה. לא אתפלא אם שיעור זה זהה, פחות או יותר, בכל החברות האנושיות.

רצח המתבשל בהכרה זה דבר אחר לגמרי. זהו רצח המתבצע לא בתוך חוג מישפחה, אלא מטעם ועל-ידי „מישפחה“ — מישפחת ה„מאפיה“ למיניה.

ואני פונה פה אל הקרימינולוגים שלנו: האומנם יהיה נכון להניח, כי הרצח הפלילי, היזום — הפשע הקיצוני ביותר שאפשר להעלות בדעת בתוך חברה — מעיד על-ידי עצם איכותו הקיצונית על כמות מסוימת, מינימלית של פושעים, שהיא מעין תנאי מוקדם להיווצרות פירמידה פלילית שחודה — הרצח?

האם תוכלו לפתח מודל, אשר לפי מיספר מק-רי-רצח מתוכננים ושכיחותם יקבע בדיוק את מיספרם הכללי של כל הפושעים בחברה נתונה? אם כן, הרי חיש מהר נדע מה מיספרם בישראל בכל שלב ושלב?

ועכשיו יש לי רעיון לסוציולוגים שלנו: הסתגרו נא לזמן-מה במיכל-חשיבה, חשבו ושקלו, וקבעו דבר פשוט: מה צריך להיות שיעורם של פושעים בחברה נתונה — ואותי מעניינת הפעם החברה הישראלית — בכדי שהיא פשוט תחדל לתפקד. ברור שהיא לא תתפקד אם השיעור יהיה 100%, 99%, 80%, 75%...!!!

כן, כן, איפה עורק-החיים של חברה נחתך לחלוטין על-ידי אחוז פושעיה למיניהם?

ומה נותר לנו, ההדיוטות? לקחת את העקומה הראשונה, זו המתווה את כמות הפושעים המת-רבים והולכים בישראל, ולהשליך אותה על העקומה השנייה, המראה באיזו רגע תחדל חברתנו לתפקד מרוב פושעים.

ואז נדע כמה זמן נותר לנו להתניע את מכונינו-תינו בשלווה.

קו הגנה

את הפסוק הזה מצאתי בעיתון ישראלי שעוד לא הספיק להצהיב:

„שכס היא לוע הר הגעש של התסיסה הלאומנית בארץ-ישראל. נוכח פרשת בסאם שכעה חשוב כיום ישוב יהודי ליד שכס יותר מאשר בעבר. קו ההגנה הראשון של תל-אביב מתחיל בשכס.“

אם זה עניין של אמונה, כי אז אין עם מי לדבר. אבל למי שהגיון סם חיים לו, אני מודיע חגיגית:

(א) אם מדובר בסדר-גודל של „לוע הר-געש“ (פעיל, יש לשער) וב„תסיסה“, כי אז בוודאי מדובר בתופעה לאומית. נקרא לילד בשמו הנכון, ולא בשם גנאי.

(ב) הסייסמוגרפאי שלי מדווח לי, כי לפי סולם ריכטר לתסיסות הרי-געש לאומיים, התסיסה בשכס לפני פרשת בסאם שכעה היתה מבוישת מאד בהשוואה לזו שאחרי הפרשה הנ"ל. „קווי מוקד הרעש האחרון — כך דווח לי שחור על גבי לבן — מתמקדים אומנם בשומרון, אבל בנקודה מסוימת מחוץ לשכס. אנשי, שיצאו לשם, גילו, שהמקום מאוכלס על-ידי קבוצה יהודית לאומנית (הסייסמוגרף התסיסתי המשוכלל שלנו מוסיף, נוף למונח „לאומי“ כל אימת שמדובר בקבוצת מי-עוט, שכן הוא מודד אותה לפי מיספר ולא לפי קולניות).“

(ג) מכאן — לפי ההגיון, לא לפי האמונה — שיתכן מאד (שימו לב כמה אני מסוייג וזהיר) כי נוכח פרשת בסאם שכעה חשוב ישוב יהודי ליד שכס לפחות מאשר בעבר.

(ד) קו ההגנה הראשון של תל-אביב מתחיל לא בשכס, אלא בליבו של כל ישראלי באשר הוא, והוא יהיה חזק יותר ככל שתמימות-הדעים לגבי גבולות ישראל תהיה נרחבת יותר. ספק רב, אם תמימות-דעים זאת זהה עם קו הגנה ראשון בשכס דווקא, ומכל מקום הדבר טעון הוכחה.

(ה) כן טעונה הוכחה עצם הקביעה, שקו ההגנה הראשון צריך להתחיל דווקא בלוע הר געש. בעיני ראשון, לגמרי לא ברור לי מדוע קו ההגנה הראשון של תל-אביב לא צריך לעבור בין סלע-אדום-קיר-מואב-גרש-אדרעי, למשל.

יעקוב שרת, בנו של ראשיהממשלה השני של מדינת-ישראל, כותב עתה תור קבוע ב„העולם הזה“.

(המשך מעמוד 37)

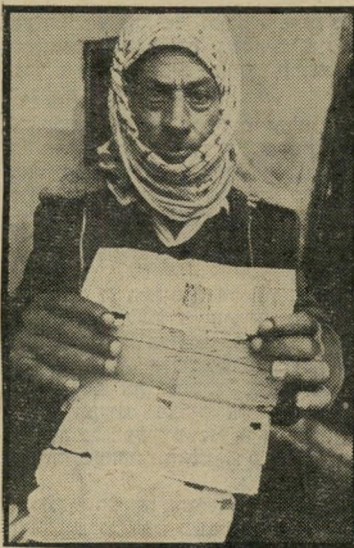
זה יהיה הסוף של המישפחה שלנו. באתי הביתה, סיפרתי להורים שלי הכל והראתי תי להם את הרגליים שלי, שנהיו נפוחות לגמרי. באו אלינו גם הרבה אנשים לראות את שעשו לי.

עד כאן סיפורי שני אינתיצאר. למחרת היום הלך אביה של אינתיצאר חוסני יחד עימה לבניין המושל. היא לא היתה יכולה ללכת, והייתי צריך להחזיק אותה על הידיים כל הזמן. סיפר. „אצל המושל חקרו אותי, ואחרי שהזהירו אותי ואיימו עלי לקחו ממני את תעודת-הזהות, אמרו לי לבוא מהר.“

„למחרת באתי עוד פעם, ונתנו לי בחזרה את התעודה. אמרו לי שהפעם זה היה רק אזהרה. אבל אם עוד פעם יהיו בעיות עם הבת שלי, הם יקחו ממני את התעודה לתמיד. ואז לא אוכל לעבוד ולהתפרנס.“

חוסני הוא פליט משנת 48. בידיו תערי דות של מחלקת רישום-המקרקעין, בת קופת המנדאט הבריטי, המאשרות כי 68 דונם בעיר לוד שייכות למישפחתו. „היום יושבים בבית שלי יהודים“, אמר. „אם יתנו לי, אני מוכן לעזוב את הכל כאן, בגלילון, וללכת חזרה עם המישפחה לבית שלנו. עכשיו, ברגע זה ממש, אני מוכן לחזור ללוד.“

וופיקה חסן עבדאללה, בת ה-14, היא שכנתה של אינתיצאר. בשעה

אבי-הנערה שייח'קאסם • פחד מהעתיד

שצוות העולם הזה ביקר בביתה של אינתיצאר, חזרה וופיקה מחקירה בבניין ה-מושל ברמאללה. פניה היו נפוחות, ור מעיניה זלגו דמעות.

סיפרה וופיקה: „קיבלתי אתמול הזמנה לבוא לחקירה. חיכיתי בחוץ עד שקראו לי. הקצין, שקוראים לו אהרון, שאל אותי שאלות על אנשים שהבעירו צמיגים בחורה בשם זקלין נתנה לי כל הזמן סטי-רות בפנים. הקצין שאל והיא הרביצה וצעקה עלי כל הזמן שאענה.“

„היום נתנו לי עוד פעם מכות. זקלין לא היתה. בחורה אחרת הרביצה. גם לכל הילדות האחרות הרביצו. אני ראיית את הפנים שלהן. החזיקו אותי גם הפעם עד הלילה, ואמרו לי לבוא גם מהר. אני מפתחת לחזור לשם, אבל הם אמרו שישלחו חיללים הביתה, אם לא אבוא. אני אלך גם מהר!“

אביה של וופיקה היה אחוז כעס למראה פניה החבולות של בתו. הוא השתולל, ושכניו מיהרו להרגיעו. במצבו לא היה אפשרי לקיים עימם ראיון.

בסך-הכל נחקרו, ולדבריהן הוכו, שמר גה תלמידות ממחנה-הפליטים גלילון: אינתיצאר חוסני שייח'קאסם, וופיקה חסן עבדאללה, מרים סעיד, ווסה עבדאללה פארוק, וופיקה מוחמד, סבח מוחמד, עדין חסין ואינתיצאר ע'אסן.

הוברר כי נחקרו גם שלושה תלמידים, בני אותם הגילים, ממחנה-גלילון. לדברי אישים בגדה, נחקרו בדרכים זדומות כמה תלמידים בגדה כולה.

יוסי היימן

* מחזיק בידיו תעודה של ממשלת המנדאט המאשרת את בעלותו על אדמות בלוד.